

1. Brána města se otvírá a vyjíždí průvod,
nekonečná řada mužů na koních.
V srdcích tepe touha, hlavy hrdě vztyčené,
pohled někam za obzor mají upřený.
Odjíždějí do dálek pod vlajkami s křížem svým,
kdy se vlastně vrátí nikdo netuší.
Nikdo netuší..

R: Cestou jedou rytíři, cestou dalekou,
vítr prachem zavíří za výpravou křížovou.
2. Ve jménu jejich boha, ve jménu jejich víry,
ve jménu jejich zbraní a ve jménu kořisti.
Jedou s nimi kněží, co maj drátěný košile,
co jim budou žehnat před každyčným útokem.
Jedou pod vlajkou s křížem vstříc své budoucnosti,
jaká vlastně bude nikdo netuší.
Nikdo netuší...

R: Cestou jedou rytíři...
3. Roky tiše ubíhají a ten průvod řídne.
Trýzeň, nemoc, bída, hlad, kdopak je sem zval.
K tomu ještě nepřítel, který domov brání,
domov, co každý z rytířů v dáli zanechal.
Nezbývá než cesta zpět pro ty co ještě zbyli,
pod zbytky vlajky s křížem, kdo by to byl tušil.
Kdo by to byl tušil...

R: Cestou jedou rytíři...
4. Brána města se otvírá, vchází do ní průvod,
Vrací s s hlavou sklopenou, zbylo jich jen pár.
Kdo vrátil se zdravý, může být vlastně šťastný,
třicetiletí starci s vlasy ze stříbra.
Když odjeli do dáli pod vlajkami s křížem svým,
že se takhle vrátí, nikdo netušil.
Nikdo netušil...

R: Cestou jeli rytíři, cestou dalekou,
vítr prachem zavířil za výpravou křížovou.